

POSTANOWIENIE

Dnia 3 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 3 kwietnia 2014r.,
sprawy **B. B.**
skazanego z art. 228 § 4 kk
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 10 października 2013 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 24 kwietnia 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego B. B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2013 r., oskarżonego B. B. uznał za winnego tego, że w dniu 22 lutego 2008 r. w [...] będąc zastępcą burmistrza, w związku z pełnieniem tej funkcji publicznej, żądał od R. J. korzyści majątkowej w postaci wpłaty na rzecz klubu sportowego [...] kwoty w wysokości 1.000 zł w zamian za odstąpienie od obligatoryjnego wymierzenia w drodze decyzji administracyjnej kary pieniężnej za zajęcie w dniu 21 lutego 2008 r. przez firmę PPHU "E." pasa drogowego przy [...] bez zezwolenia zarządcy drogi - burmistrza [...], co stanowiło naruszenie art. 40 ust. 12 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r., nr 19, poz. 115 ze zm.), tj. przestępstwa z

art. 228 § 4 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności (pkt 1).

Na podstawie art. 41 § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowiska związanego z pełnieniem funkcji publicznych i wydawaniem decyzji administracyjnych na okres roku (pkt 2).

Nadto uznał oskarżonego B. B. za winnego tego, że w okresie od 17 marca 2009 r. do 7 kwietnia 2009 r., będąc zastępcą burmistrza, w związku z pełnieniem tej funkcji publicznej, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w dniu 17 marca 2009 r. żądał od J. G. korzyści majątkowej w postaci wpłaty na rzecz klubu sportowego [...] kwoty rzędu 7.000 zł oraz w dniu 7 kwietnia 2009 r. żądał od J. G. korzyści majątkowej w postaci zakupu na rzecz klubu sportowego [...] wyposażenia apteczki sportowej o wartości 358,10 zł, a następnie przyjął ją i przekazał przedstawicielowi klubu - w zamian za odstąpienie od obligatoryjnego wymierzenia w drodze decyzji administracyjnej kary pieniężnej za zajęcie w dniu 16 marca 2009 r. przez firmę "G." pasa drogowego w [...] bez zezwolenia zarządcy drogi - burmistrza, co stanowiło naruszenie art. 40 ust. 12 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r., nr 19, poz. 115 ze zm.), tj. przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. i art. 228 § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 3).

Na podstawie art. 41 § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowiska związanego z pełnieniem funkcji publicznych i wydawaniem decyzji administracyjnych na okres 2 lat (pkt 4).

Jednocześnie uniewinnił oskarżonego B. B. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt. III (pkt 5).

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby (pkt 6 i 7).

Na podstawie art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego środki karne i orzekł wobec B. B. łączny zakaz

zajmowania stanowisk związanych z pełnieniem funkcji publicznych i wydawaniem decyzji administracyjnych na okres 2 lat (pkt 8).

Poza tym obciążył oskarżonego kosztami sądowymi z wyłączeniem tych, które zostały poniesione przez Skarb Państwa w części uniewinniającej B. B. (pkt 9).

Od powyższego wyroku apelację złożyli obrońca oskarżonego i prokurator.

Obrońca oskarżonego na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzuciła orzeczeniu Sądu I instancji obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: art. 424 § 1 pkt 1, art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4, 5 § 2 i 7 k.p.k., co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych.

W związku z tym skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, zaś alternatywnie o uchylenie środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowisk związanych z pełnieniem funkcji publicznych i wydawaniem decyzji administracyjnych oraz o obciążenie Skarbu Państwa wydatkami związanymi z oskarżeniem lub też o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Natomiast prokurator składając apelację na niekorzyść oskarżonego zarzucił wyrokowi Sądu Rejonowego obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia – art. 2, 4, 5 § 2, 7, 366, 391 § 3 i 410 k.p.k., której rezultatem były błędne ustalenia faktyczne, natomiast alternatywnie podniósł rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu.

Powołując się na powyższe wniósł on o uchylenie zaskarżonego wyroku odnośnie zarzutu poświadczenia przez B. B. nieprawdy w decyzjach administracyjnych i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie za każde z przypisanych oskarżonemu przestępstw także kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 50 zł każda i kary łącznej grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 70 zł każda.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 10 października 2013 r., uchylił zaskarżony wyrok w pkt. 3, 4, 5 i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. W związku z tym uchylił również rozstrzygnięcia w pkt. 6, 8

oraz stwierdził, że orzeczony w pkt. 7 okres próby dotyczy kary jednostkowej wymierzonej w pkt. 1. Natomiast w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy oraz zasądził od oskarżonego koszty procesu za obie instancje w 1/3 części oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 180 zł za obie instancje.

Od powyższego wyroku kasację wniosła obrońca oskarżonego B. B., która zarzuciła Sądowi odwoławczemu rażące naruszenie prawa, tj. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. polegające na dokonaniu nienależytej kontroli odwoławczej poprzez niedostrzeżenie - niezależnie od zakresu zaskarżenia oraz podniesionych w apelacji zarzutów - zaistniałego uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającą na wydaniu orzeczenia Sądu I instancji przez osobę nieuprawnioną w następstwie czego doszło do przeniknięcia owego uchybienia do orzeczenia Sądu II instancji.

Podnosząc powyższy zarzut, na zasadzie art. 537 § 1 i § 2 k.p.k., autorka kasacji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji oraz poprzedzającego go wyroku Sądu I instancji w zakresie, w jakim wyrok ten został utrzymany w mocy i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Natomiast prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Autorka kasacji dopatruje się w orzeczeniu Sądu I instancji wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. wobec faktu, że jej zdaniem sędzia O. K. nie była uprawniona do orzekania w Sądzie Rejonowym w S. Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w O., ponieważ została przeniesiona do tegoż Sądu decyzją podsekretarza stanu, która nie wywołuje żadnych skutków prawnych skoro przeniesienie sędziego w ramach reorganizacji sądów stanowi osobiste uprawnienie Ministra Sprawiedliwości. Na poparcie swojego stanowiska obrońca przywołała uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2013 r., sygn. akt III CZP 46/13, publ. OSNC 2013/12/135 oraz uchwałę tegoż Sądu z dnia 17 lipca 2007 r., sygn. akt III CZP

81/07, publ. OSNC 2007/10/154, jak też poglądy przedstawicieli doktryny akceptujące zapatrywania prawne wyrażone w tych judykatach. W konsekwencji autorka kasacji doszła do przekonania, że Sąd odwoławczy w sposób rażący naruszył art. 433 § 1 k.p.k. w zw z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., ponieważ niezależnie od granic zaskarżenia i zarzutów podniesionych w zwykłym środku odwoławczym nie dostrzegł tego uchybienia, które powinno skutkować uchyleniem w całości orzeczenia Sądu I instancji. Tym samym uchybienie to przeniknęło do wyroku Sądu odwoławczego w części w jakiej utrzymał on zaskarżony wyrok w mocy.

Odnosząc się do tej argumentacji, należy zgodzić się jedynie z tym stwierdzeniem, że wystąpienie w orzeczeniu sądu pierwszej instancji uchybienia o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. nakazuje sądowi odwoławczemu uchylenie zaskarżonego wyroku w całości niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, jednak w sprawie niniejszej nie było podstaw do takiego postąpienia, ponieważ w wydaniu orzeczenia wydanego przez Sąd Rejonowy w S. z siedzibą w O. nie brała udziału osoba nieuprawniona.

Należy przypomnieć, że z dniem 1 stycznia 2013 r. na mocy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 października 2012 r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych (Dz. U. z 2012 r., poz. 1121) w obszarze właściwości Sądu Okręgowego w P. zniesiono Sąd Rejonowy w O., który rozpoznawał w pierwszej instancji sprawę B. B. Jednocześnie z dniem 1 stycznia 2013 r. w Sądzie Rejonowym w S. utworzono Zamiejscowy Wydział Karny (Dz. Urz. MS z 2012 r., poz.168). W konsekwencji wszyscy sędziowie orzekający dotychczas w zlikwidowanym Sądzie Rejonowym w O. , a zatem także SSR O. K., na podstawie upoważnienia udzielonego przez Ministra Sprawiedliwości podsekretarzowi stanu zostali przeniesieni do Sądu Rejonowego w S. Podstawę prawną tej decyzji stanowił przepis art. 75 § 2 pkt 1 i § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz.427 ze zm.).

Trzeba stwierdzić, że ze względu na datę sporządzenia kasacji - 27 listopada 2013 r. jej autorka nie mogła wiedzieć, iż kwestia przenoszenia sędziów w ramach reorganizacji struktury sądownictwa, a w szczególności możliwości zastępstwa Ministra Sprawiedliwości przez sekretarza stanu lub podsekretarza stanu przy przenoszeniu sędziów na inne miejsca służbowe, została ostatecznie rozstrzygnięta

w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r. w sprawie BSA-4110-4/13, która zgodnie z art. 61 § 6 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2013 r, poz. 499) ma moc zasady prawnej. Sąd Najwyższy w uchwale tej stwierdził, że w wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu, jednak przyjął, że wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia (publ. OSNKW 2014, z. 4, poz. 31), a zatem nie wywołuje ona skutków wstecznych. Prowadzi to do wniosku, że decyzje o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy- Prawo o ustroju sądów powszechnych, wydane do dnia 28 stycznia 2014 r. przez sekretarza stanu bądź podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości – są prawnie skuteczne (zob. też uchwałę SN z dnia 26 lutego 2014 r., I KZP 25/13, publ. Biuletyn SN Nr 2/14).

W tej sytuacji wyrok Sądu Rejonowego w S. Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w O. nie został dotknięty bezwzględną przyczyną odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.

Z tych przyczyn, nie znajdując podstaw do uwzględnienia kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego oparto na podstawie art. 636 k.p.k.